

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேஸிகனின் கவிஸிம்ஹத்வம்

சோகத்தூர் ராமாநுஜாச்சார், பெங்களூர்

आविष्णोरभिवन्द्यादावाचार्याणां परम्पराम् । वेदाचार्यान् स्वतातांश्च पराङ्कुशसदाह्वयान् ॥

वात्स्यरामानुजार्येण तैत्तिरीयमधीयता । वेदान्ताचार्यसूरीणां कवित्वमिह सूच्यते ॥

शतमानमहे श्रीमद्रोपालार्यमुनीशितुः । स्मृतावायोक्ष्यमाणायै सञ्चिकायै समर्पितुम् ॥

प्रकृतस्वामिपादानां नियमानुगुणं त्विदम् । विलिख्यते श्रीनृसिंहः आचार्यश्च प्रसीदताम् ॥

கவிதார்க்கிகளிம்ஹமான ஸ்வாமி ஸ்ரீதேஸிகனின் கவிஸிம்ஹத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் ஒரு விஷயத்தை விஜ்ஞாபித்து க்ருதார்த்தனாகிறேன்.

பொதுவாக வித்வான்கள் கூடினால், பரஸ்பரம் காவ்ய, ஸாஸ்த்ர விநோதத்தால் பொழுதை நன்கு போக்குவர். மற்றவர்களும் ரஸிக்க இது பெருவிருந்தாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக, இரு மஹாகவிகள் ஒரு தாளியினிடத்தில் வந்திருந்தபோது அவர்களில் கவித்திறனில் போட்டி ஏற்பட்டதாகவும், முதல் கவி, தாஸி வெற்றிலை, பாக்கு கொடுக்க, அவளைப் பார்த்து, மூன்றாவது (சுண்ணாம்பு) கொண்டுவரச் சொல்வதற்கு, 'चूर्णमानीयतां तूर्णं पूर्णचन्द्रनिभानने' எனக்கூற, அதில் 'ர்ண' என்ற எழுத்துக்களின் ப்ராஸத்தைக் கவனித்து, இரண்டாவது கவி, வெற்றிலையும் கொண்டு வாவென, 'पर्णानि स्वर्णवर्णानि कर्णान्तायतलोचने' என்று கூறி முதல் கவி 'ர்ண' என்று மும்முறை வழங்கியதை தான் சாதூர்யமாக நான்கு முறைப் பயன்படுத்தினான் என்பர்.

डिण्डिमकविप्रतान्तिमपादस्य समस्यापूरणं स्वामिपादैर्विहितम्

இப்படி, ஸ்வாமி ஸ்ரீதேஸிகனின் திவ்ய சரித்திரத்தில் டிண்டிமனென்பான் ஓர் கவி, தன் கவித்திறனை விட ஸ்வாமியின் கவித்திறன் உயர்ந்ததாகில் தான் அவர் தனக்கு கவிஸிம்ஹமென்னும் பிருதம் ஒக்கும் எனக்கூறி, தான் ஒரு ஸ்லோகத்தின் இறுதிப் பாதத்தைச் சொல்ல, ஸ்வாமி அதை பூர்த்தி பண்ண வேண்டும் என்று நிபந்தனையுடன், இறுதிப் பாதம் 'कलिन्दनन्दिनीतटे ननन्द नन्दनन्दनः' எனக் கூறினான். 'यमुना-साक्षिकयौवनं युवानम्' என வர்ணித்திருப்பதை இந்த பாதம் சொல்லத், தாமதமின்றி,

உடனே, ஸ்வாமி, தன் திருநாக்கை ஸிம்ஹாஸனமாக ஸ்ரீஹயக்ரீவன் ஏற்றிருப்பதாலும், எப்பொழுதும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தை திருவுள்ளத்தே இருத்தி மகிழ்வவராதலாலும், யாதவாப்யுதயமஹாகாவ்யத்தை இயற்றி, தானே 'यमुना-साक्षिकयौवनं युवानम्' என வர்ணித்திருப்பதை இந்த பாதம் சொல்லத், தாமதமின்றி,

मरन्दमञ्जुभाषणोऽरविन्दसुन्दराननो

मुकुन्द एष वन्दमानबृन्दनन्दनद्रुमः ।

सकुन्दनिन्दकोरकैरमन्दकन्दलत्कृपः

कलिन्दनन्दिनीतटे ननन्द नन्दनन्दनः ॥

என ஸ்லோகத்தை முழுமையாக அருளிச் செய்தார்.

ஸ்வாமி, 'கலியனுரை குடிகொண்ட கருத்துடையோன்' ஆனதாலும், கலியனும் நந்தன்மதலை களித்ததை, இதே எழுத்துக்களைக் கொண்டே, வெகு நேர்த்தியாக,

தந்தை மனமுந்து துயர் நந்த இருள் வந்த விறல் நந்தன் மதலை *
எந்தை யிவனென்று அமரர் கந்தமலர் கொண்டு தொழ நின்ற நகர் தான் *
மந்த முழுவோசை மழையாக வெழுகார் மயில்களாடு பொழில் சூழ் *
நந்தி பணி செய்த நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே! 5.10.7. (1444)

என அருளிச்செய்திருப்பதாலும், இதை அநாயாஸமாக ஸாதித்தருளினார்.

ஸ்லோகத்தின் பொருளாழம்

இங்கு ஸ்வாமியின் அநிதரஸாதாரணமான கவித்வம், அதுவும் வேதாந்தமணம் சேர்ந்து பரிமளிப்பதை ரஸிக்கலாம்.

உலகத்தின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எல்லாம் இன்புறும் விளையாட்டாகக் கொண்டுள்ள எம்பெருமான் யமுனைக் கரையில் களித்தது நம் எல்லோரையும் ஆட்கொள்ளவே என 'முகுந்த' என்கிற சொல்லால் உணர்த்துகிறார். 'அஞ்ஜலிம் யாசமாந:' என்று தாமே ஸாதித்துள்ளபடி, நிறைந்த அவன் வேண்டுவது நம் கை குவித்தலையே என்றபடி. 'ஆடுகிற மாட்டை ஆடிக்கற', 'பாடுகிற மாட்டைப் பாடிக்கற' என்னும்படி நம்மை ஆண்டிடும் தான் களித்து நடனமாடுகிறான். ஆனால் கலியன் 'மானமரும்' (1992-2001) பதிகத்தில் எளிமையும் மேன்மையும் ஒருங்கே பெற்றவன் எம்பெருமான் என்றபடி இந்த யமுனைக்கரையில் ஆடுபவனே வானவர்க்கும் அரியன், அருள்பவன், தேனிலினிய மொழியுடைய பிரான், தாமரையொத்த எழில் முகத்தான், இங்கும் அங்கும் பலனளிப்பவன், வணங்குபவர் கூட்டத்தின் கோரிக்கைகளை ஈடேற்றும் நந்தனமரம், குருந்தமொக்குக்களை வெல்லுமதான முகிழ்ந்து மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ள வளரும் உயர் தகவோன், என்று பொருள், இன்னும் பலபல உள.

அடியேனிடம் ஸ்ரீ பரமபரி. பறவாக்கோட்டை ஆண்டவன் க்ருபை

ஸ்ரீ பரமபரி. பெளண்டரீகபுரம் ஆஸ்ரமம் பறவாக்கோட்டை ஆண்டவன் ஸ்ரீகோபாலமஹாதேஸிகனுடைய ஸதமானோதஸவ ஸந்தர்ப்பத்தில் அம்மஹான் அடியேனிடத்தில் அவ்யாஜக்ருபை பண்ணியிருந்ததைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். அக் க்ருபைக்குப் பல காரணங்கள்.

ஆழ்வார்,

பிரியாது ஆட்செய்யென்று, பிறப்பறுத்து ஆளறக் கொண்டான் *

அரியாகி, இரணியனை ஆகங் கீண்டான் அன்று *

பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால், பெறாத பயன் பெறுமாறு *

வரிவாள் வாயரவணை மேல், வாட்டாற்றான் காட்டினனே. 10.6.10 (3138)

என அருளியபடி,

1. அடியேன் மைஸூர் பரகாலமடம் ஆஸ்தானவித்வான் வித்வன்மணி மாதீஹள்ளி லக்ஷ்மணாச்சார் ஸ்வாமி திருவடியில் வ்யாகரணம், வேதாந்த ப்ரகரணம் கற்றதை அறிந்து, அந்த ஸ்வாமி, தான் (ஆண்டவன்) ஸ்ரீமதபிநவ ரங்கநாத ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகாலமஹாதேஸிகனிடம் காலக்ஷேபம் செய்தபோது, தனக்கு வெகு மூத்தவரென்றும், வ்யாகரணத்தில் கரைகண்டவரென்றும் ஸாதித்துப் பரம க்ருபை செய்திருந்தபடி.

2. ஸ்ரீ. உ.வே. ஸாரஸாரஜ்ஞ பெருக்காரணை சக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமியிடம் அடியேன் வேதாந்த காலக்ஷேபம் செய்ததை அறிந்ததால் பெரும்தகவு.
3. முக்கூர் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் ஸன்னதியில் ஸமாஸ்ரயண, பரந்யாஸ, ஸதஸ் அந்வயம் முதலியவற்றால், அதிலும் நியமேந ஸதஸ்ஸுக்கு ஆண்டவன் எழுந்தருளிக் கொண்டிருந்ததால், ஸாங்கவேதாத்யாயி எனக் கடாக்ஷவிசேஷம்.
4. பௌண்டரீகபுரம் ஆஸ்ரமஸதஸ்ஸுக்களிலும் ஆஹ்வாந்திலேயே விஜ்ஞாபிக்கவேண்டிய விஷயத்தையும் குறிப்பிட்டு, நீ வருவாய் என்பதாலும் அதிகாரி என்பதாலும் அழைக்கிறேன் என மிகப் பரிவுடன் அனுக்ரஹித்து, விஷயப்ரதிபாதனத்தை நன்கு திருச்செவி சாய்த்து உகந்தருளுவது.
5. ஸ்ரீ. உ.வே. மஹாவித்வான் மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் அனுக்ரஹபாத்ரன் - அடியேனுடைய மாதாமஹர் ஸ்வாமிக்கு வெகு ஸ்நிக்தர், ப்ருஹஸ்பதி - என்பதாலும்.
6. அடியேனுடைய மாமனார் ஸ்ரீ. உ.வே. மஹாவித்வான் ஓரத்தி ரகுநந்தனாசார்ய ஸ்வாமியிடம் பரம-ஸௌஹார்த்தத்தாலும்.
7. ஸ்ரீ உ.வே. A.N.C. ஸ்வாமிக்கும் அடியேன் திருத்தகப்பனாரிடத்தில் பரம கௌரவம் முதலியனவாலும்.

ப்ரக்ருதம் ஆண்டவனின் நியமனப்படிக்கு இச்சிறு கட்டுரையை ஸமர்ப்பித்து தன்யனாகிறேன்.

ஸுபமஸ்து.

ॐ